

Arrest

nr. 174 636 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is sedert 29 oktober 2014 in het bezit van een E-kaart.

1.2. Op 16 februari 2016 wordt een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 25-03-2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende. Op 14-10-2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 29-10-2014. Betrokkene werd op 15-10-2015 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 17-11-2015 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB, een bewijs van het volgen van een beroepsopleiding en een bewijs van uitbetalingen van werkloosheidsuitkering voor. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 05-12-2014. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Betrokkene kan het verblijfsrecht als werknemer dus niet langer behouden.

Betrokkene legt een VDAB-attest voor waaruit blijkt dat hij ingeschreven is als werkzoekende. Om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende moet betrokkene enerzijds aantonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Anderzijds dient hij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken. De laatste tewerkstelling van betrokkene eindigde op 05-12-2014. Betrokkene is er sindsdien blijkbaar niet meer in geslaagd een tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. In hoeverre betrokkene actief solliciteert naar een job toont hij niet aan. Of hij zicht heeft op een tewerkstelling naar de toekomst toe valt niet af te leiden uit het administratief dossier. Betrokkene legt wel een bewijs voor waaruit blijkt dat hij een beroepsopleiding gevolgd heeft.

Deze opleiding liep van 15-09-2015 tot 04-12-2015. Ondanks deze opleiding wijst niets in het dossier er op dat er binnenkort verandering zal komen in de situatie van werkloosheid waarin betrokkene zich bevindt. Kennelijk is betrokkene er na deze opleiding nog steeds niet in geslaagd een werkgever te vinden die hem in dienst wil nemen. Gezien de langdurige periode van werkloosheid, de karige bewijzen van zijn zoektocht naar werk en het feit dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij zicht heeft op een nieuwe tewerkstelling, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan hij evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende behouden. Ook het ontvangen van werkloosheidsuitkering vormt geen basis om het verblijfsrecht te kunnen op behouden, betrokkene blijft namelijk werkzoekende en dient dus aan de voorwaarden als werkzoekende te voldoen. Een van de voorwaarden om werkloosheidsuitkering te kunnen ontvangen is dan ook ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB. De beroepsopleiding die betrokkene volgde liep af op 04-12-2015. Derhalve kan hij ook geen aanspraak maken op de uitzondering vermeld in artikel 42 bis § 2, 4° van de wet van 15-12-1980. Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15-10-2015 (betekend op 17-11-2015) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 14-10-2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de ontvankelijkheid.

Verzoeker voert aan dat hij *“belang heeft om een beroep in te stellen tegen de beslissing zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw ten gronde over zijn verblijfsrecht kan oordelen”*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt dienaangaande op dat het huidige beroep werd ingesteld op grond van artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Daarbij heeft de Raad geen beoordelingsbevoegdheid ten gronde maar treedt hij slechts als annulatierechter op. In de mate het beroep ertoe strekt een nieuwe beoordeling ten gronde van zijn verblijfsaanvraag uit te lokken, is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §2, vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“12. Artikel 40, §4, 1° Vreemdelingenwet kent verblijfsrecht toe aan de Unieburger die 'hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld'.

De DVZ heeft geheel onterecht beslist dat Verzoeker niet langer zijn verblijfsrecht kan behouden als werkzoekende.

13. DVZ wijst op de twee cumulatieve voorwaarden om het verblijfsrecht als werkzoekende te behouden. Enerzijds dient Verzoeker aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. De DVZ bevestigt uitdrukkelijk dat aan deze voorwaarde is voldaan.

14. Anderzijds dient Verzoeker ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Het DVZ heeft ten onrechte geoordeeld dat aan deze voorwaarde niet voldaan is en stelde hierover het volgende: [...]

15. De DVZ heeft dit oordeel pas in februari 2016 gevormd op basis van informatie die Verzoeker verstrekt heeft in de maand na 17 november 2015 (datum van de kennisgeving van het verzoek om informatie vanwege de DVZ). Verzoeker was toen in de eindfase van zijn beroepsopleiding metselwerken en heeft toen alle informatie verstrekt waarover hij op dat moment beschikte (met name het bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB, een bewijs van het volgen van een beroepsopleiding en een bewijs van uitbetalingen van werkloosheidsuitkering, zie Stuk I).

Drie maanden later beslist de DVZ op 16 februari 2016 op basis van deze niet-geactualiseerde informatie dat Verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden om in België te verblijven.

6. Nochtans blijkt uit de voormelde feiten dat Verzoeker wel degelijk een reële kans op tewerkstelling maakt. Elk element in de motivering van de DVZ kan weerlegd worden op basis van de feiten.

"De laatste tewerkstelling van betrokkene eindigde op 15-02-2014. Betrokkene is er sindsdien blijkbaar niet meer in geslaagd een tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. In hoeverre betrokkene actief solliciteert naar een job toont hij niet aan."

Uit het feitenrelaas blijkt dat Verzoeker na zijn laatste tewerkstelling gefocust heeft op professionele vorming (en dus minder op het vinden van werk of interim-jobs). Hieruit kan uiteraard niet afgeleid worden dat Verzoeker er niet meer in slaagt om enige tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of in interim-verband. De DVZ was op de hoogte van het feit dat Verzoeker een beroepsopleiding volgde op het moment dat zij om informatie verzocht. Het is dan ook logisch dat Verzoeker tijdens zijn voltijdse opleiding minder actief kon solliciteren naar een job.

"Betrokkene legt wel een bewijs voor waaruit blijkt dat hij een beroepsopleiding gevolgd heeft. Deze opleiding liep van 15-09-2015 tot 04-12-2015. Ondanks deze opleiding wijst niets in het dossier er op dat er binnenkort verandering zal komen in de situatie van werkloosheid waarin betrokkene zich bevindt. Kennelijk is betrokkene er na deze opleiding nog steeds niet in geslaagd een werkgever te vinden die hem in dienst wil nemen."

Zoals aangetoond werd in het feitenrelaas heeft Verzoeker geen werk gevonden na zijn eerste opleiding metselwerken, niet omdat hij niet werd aangenomen, maar wel omdat hij dit werk niet kon uitoefenen om medische redenen en dus niet gesolliciteerd heeft als metser, maar wel andere beroepsopleidingen gevolgd heeft.

Ondertussen heeft Verzoeker verschillende andere beroepsopleidingen gevolgd en volgt hij momenteel een technische opleiding binnen het kader van zijn professioneel project bij A., die zijn kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk vergroot, des te meer nu hij hierbij professioneel begeleid wordt door A. en gelet op het feit dat deze opleiding Verzoeker in staat zal stellen om zware knelpuntberoepen uit te oefenen. De beslissing van de DVZ van februari die gebaseerd was op informatie daterend van november, heeft hier geen rekening mee gehouden.

"Of hij zicht heeft op een tewerkstelling naar de toekomst toe valt niet af te leiden uit het administratief dossier. (...) Gezien (...) het feit dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonde dat hij zicht heeft op een nieuwe tewerkstelling, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier.

Uit de talloze beroepsopleidingen die Verzoeker gevolgd heeft en de vele contacten met arbeidsbemiddelingsdiensten, interim-bureaus etc. blijkt de vurige wens van Verzoeker om vast werk te vinden en de grote ijver die hij hiertoe aan de dag legt. Verzoeker heeft de beroepsopleiding metselwerken succesvol afgerond, maar botste op medische problemen. Ook voor de tests voor de opleiding 'tegelzetter' was hij geslaagd, maar zijn medische conditie noodzaakte dat hij een andere opleiding zou volgen. Ook voor de test van elektricien was hij geslaagd, maar hij werd niet weerhouden wegens een tekort aan opleidingsplaatsen. Het ontbreekt Verzoeker dus zeker niet aan capaciteiten.

Daarenboven volgt hij momenteel een technische opleiding die, zoals hierboven aangegeven, zijn kansen op vast werk na voltooiing van deze opleiding aanzienlijk vergroot. De DVZ heeft hiermee geen rekening gehouden in haar beslissing aangezien zij het voldoende acht om te beslissen op door de feiten achterhaalde en hierdoor onvolledige informatie.

17. Uit het voorgaande volgt dat Verzoeker wel degelijk een meer dan reële kans op tewerkstelling maakt. De andersluidende beslissing van de DVZ steunt op uiterst beperkte, onvolledige en gedateerde informatie. Bijgevolg kon de DVZ niet beslissen dat Verzoeker niet langer zijn verblijfsrecht als werkzoekende kon behouden.

Bijgevolg is het middel ernstig en gegrond."

3.1.2. Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 29 oktober 2014 in het bezit werd gesteld van een E-kaart ingevolge zijn inschrijving als werkzoekende. In het kader van de controlebevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde t.a.v. de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet, werd verzoeker op 15 oktober 2015 door de verwerende partij uitgenodigd om haar in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of om mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft.

Verzoeker legde hierop een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een bewijs van het volgen van een beroepsopleiding van 15 september 2015 tot 4 december 2015 en een bewijs van uitbetalingen van werkloosheidsuitkeringen voor.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker was tewerkgesteld tot 5 december 2014. Er wordt gemotiveerd dat hij vanaf dat ogenblik nog gedurende zes maanden kon worden beschouwd als werknemer. Verder wordt toepassing gemaakt van het feit om het verblijfsrecht te behouden hij als werkzoekende moet ingeschreven zijn bij de VDAB of beschikken over sollicitatiebewijzen. Hij dient echter ook een reële kans op tewerkstelling te hebben. De bestreden beslissing motiveert wat dit laatste betreft dat verzoeker na de afloop van zijn laatste tewerkstelling op 5 december 2014 er niet meer in geslaagd is om een tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Verzoeker toonde niet aan actief te solliciteren naar een job.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de beroepsopleiding afgelopen (sedert 4 december 2015). De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat verzoeker geen aanspraak kon maken op de uitzondering van artikel 42bis, §2, van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker betoogt dat pas op 16 februari 2016 een beslissing werd genomen op basis van informatie die op dat ogenblik niet meer actueel was, merkt de Raad op dat in het schrijven van 15 oktober 2015, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 november 2015, verzoeker een termijn van een maand werd toegekend om zijn economische activiteiten in het kader van zijn verblijfsvoorwaarden toe te lichten. Dat de verwerende partij pas eerst op 16 februari 2016 - twee maanden na het verstrijken van deze termijn - een beslissing heeft genomen, is op zich niet onredelijk lang. Verzoeker betoogt dan wel dat hij gedurende deze twee maanden de kans had moeten krijgen om zijn situatie te actualiseren, hij toont echter niet aan dat hij dit geprobeerd heeft, noch toont hij aan welke concrete gegevens die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing, hij tussen 17 december 2015 en 16 februari 2016 nog had willen aanbrengen. Blijkens de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, dateren de (voor)opleidingen "metselwerken", "elektricien" en "telefonie", die hij volgde, van na de bestreden beslissing en kon er aldus geen rekening mee worden gehouden. Ook het medische attest dat hij thans voorlegt, dateert van 13 april 2016.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker naar behoren werd opgeroepen om zijn situatie toe te lichten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met de door hem overgemaakte stukken of dat er onredelijk lang werd getalmd met het nemen van de bestreden beslissing derwijze dat hem nogmaals had moeten worden gevraagd zijn situatie te actualiseren.

Het middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“12. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 4° Vreemdelingenwet behoudt de EU-burger het verblijfsrecht van meer dan drie maanden zoals voorzien in artikel 40, §4, lid 1, 1° Vreemdelingenwet indien "hij start met een beroepsopleiding". De vereiste van een verband tussen de beroepsopleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit is in casu niet van toepassing nu Verzoeker zich in onvrijwillige werkloosheid bevindt.

13. In de bestreden beslissing stelt de DVZ hieromtrent het volgende:

"De beroepsopleiding die betrokkene volgde liep af op 04-12-2015. Derhalve kan hij ook geen aanspraak maken op de uitzondering vermeld in artikel 42bis, §2, 4° van de wet van 15-12-1980."

14. Uit het feitenrelaas blijkt echter dat Verzoeker momenteel de beroepsopleiding "technicus netwerken - IP-telefonie" volgt (Stukken 13-14). Verzoeker zit momenteel in de vooropleiding en zal vervolgens de gekwalificeerde opleiding volgen.

Bijgevolg is het manifest duidelijk dat Verzoeker wel degelijk onder de uitzondering voorzien in artikel 42bis, §2, 4° Vreemdelingenwet valt en dat zijn verblijfsrecht dan ook niet ingetrokken kon worden door de DVZ."

3.2.2. Verzoeker betoogt dat hij een vooropleiding "technicus netwerken – IP telefonie" volgt zodat het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet niet kon worden beëindigd. Uit de stukken bij het verzoekschrift, in het bijzonder stuk 14 d.d. 29 april 2016 waarnaar verzoeker verwijst, blijkt duidelijk dat deze vooropleiding liep van 12 april 2016 tot 27 mei 2016, d.i. ruim na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met dit stuk. Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker humanitaire elementen aan overeenkomstig artikel 42bis, §1, lid 3, van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“18. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1, lid 3 Vreemdelingenwet dient de DVZ bij de beslissing een einde te stellen aan het verblijf, rekening te houden met "de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst".

19. In casu zijn er verschillende humanitaire elementen die aantonen dat Verzoeker thuishoort in België en die aantonen dat de intrekking van het verblijfsrecht rampzalig is voor Verzoeker.

Volledigheidshalve wenst Verzoeker te benadrukken dat hij deze elementen niet meegedeeld heeft bij het verzoek van de DVZ in november II. om de eenvoudige reden dat hij niet begrepen had dat hierom gevraagd werd. Zoals blijkt uit Stuk 19 heeft de ambtenaar bij de dienst burgerzaken voor Verzoeker met een roze markeerstift de documenten aangeduid die Verzoeker diende mee te delen aan de DVZ. Het aspect 'humanitaire elementen' werd niet gemarkeerd en de vraag om deze informatie in de Nederlandstalige brief van het DVZ is Verzoeker (die in hoofdzaak Franstalig is), is Verzoeker dan ook ontgaan.

20. Verzoeker verblijft al meer dan twee jaar in België en is hier volledig sociaal en cultureel geïntegreerd. Verzoeker is uit Duitsland vertrokken omdat hij zich daar sociaal geïsoleerd voelde, mede omwille van de Duitse taal die hij niet voldoende onder de knie kreeg. Verzoeker voelt zich daarentegen volledig thuis in België (en meer bepaald in Brussel), waar hij kan communiceren met zijn medemensen (in het Frans) en waar hij actief deel uitmaakt van een grote Congolese gemeenschap (zo viert hij bv. op zondag de eucharistie binnen de Congolese gemeenschap in Brussel). Verzoeker heeft tevens een taalopleiding Nederlands gevolgd om zijn integratie te vervolledigen (Stuk 20).

Verzoeker heeft ook familie in België waarmee hij een hechte band en dagelijks contact heeft. Verzoeker heeft geen enkele band met zijn land van herkomst (Duitsland); enkel zijn ex-vrouw woont nog in Duitsland (met hun kinderen) en na de echtscheiding en het vertrek van zijn vriend uit Duitsland heeft Verzoeker Duitsland dan ook verlaten. De kinderen van Verzoeker, die ondertussen ouder zijn geworden, bezoeken Verzoeker regelmatig in België of Verzoeker bezoekt deze kinderen in Duitsland wanneer zij daar zijn.

Verzoeker krijgt momenteel medische verzorging in België voor zijn musculoskeletale aandoening (o.m. kinesitherapie) en wordt opgevolgd door een arts en een orthopedisch specialist die kennis hebben van zijn medische situatie.

Ten slotte heeft Verzoeker reeds een lang (professioneel) traject afgelegd in België om zijn economische situatie te verbeteren en om vast werk te vinden. Verzoeker heeft de grootste wil om economisch onafhankelijk te worden van de staat en is nu op de goede weg naar vast werk. Indien dit traject nu onderbroken zou worden middenin zijn technische opleiding, zou Verzoeker moeten terugkeren naar Duitsland, waar hij helemaal opnieuw zou moeten beginnen en waar de taal hem - zoals in het verleden gebleken is - zou beletten om een beroepsopleiding te volgen (en allicht ook om werk te vinden). Verzoeker koestert de diepe wens om in België te kunnen blijven.

Ook om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Bijgevolg is het middel ernstig en gegrond.”

3.3.2. Zoals hoger gesteld onder punt 2. van dit arrest, herinnert de Raad er aan dat het huidige beroep een annulatieberoep betreft overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet. In de mate het middel er toe strekt de Raad uit te nodigen de humanitaire elementen zelf te beoordelen is het middel derhalve onontvankelijk.

Verzoeker erkent in het middel zelf dat hij geen humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet heeft overgemaakt.

Verzoeker betoogt dat hij niet begrepen heeft dat hierom gevraagd werd. Bij kennisgeving van de brief van 15 oktober 2015 werd door de gemeenteamttenaar met een roze markeerstift de documenten aangeduid die verzoeker diende mede te delen. Het aspect “*humanitaire elementen*” werd daarbij niet gemarkeerd.

Daargelaten dat niet kan worden vastgesteld wie precies de roze markering op de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van dit schrijven heeft aangebracht, merkt de Raad op dat de brief van 15 oktober 2015 in zijn geheel aan verzoeker was gericht. Het gaat geenszins om een standaardformulier waarbij enkel de voor verzoeker relevante passages werden aangeduid. Het feit dat bij de kennisgeving de belangrijkste passages (met name de vraag om binnen de maand de bewijzen als werkzoekende over te maken) werden aangeduid, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze brief ook vermeldde: “*Indien betrokkene voldoet aan de voorwaarden van art. 42bis §2 en er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 bis §1, 2e en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.*”

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij niet naar behoren werd uitgenodigd om de humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet over te maken. In de mate verzoeker betoogt dat deze brief in het Nederlands werd opgesteld en hij enkel Frans beheerst, blijkt uit de bijlage 19 van 25 maart 2014 dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend in het Nederlands, zodat ook de thans bestreden beslissing in het Nederlands diende te worden genomen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT